

istniejącej w danym państwie członkowskim zapewnią, że rodzice bliźniąt będą traktowani w sposób należyście uwzględniający ich szczególne potrzeby. Do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy przepisy krajowe spełniają ten wymóg, i ewentualnie dokonanie takiej wykładni wspomnianych przepisów krajowych, która w najszerszym możliwym zakresie będzie zgodna z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 7 lipca 2010 r. — Georg Neidel przeciwko Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-337/10)

(2010/C 301/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Georg Neidel

Strona pozwana: Stadt Frankfurt am Main

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE (¹) znajduje również zastosowanie do stosunku pracy urzędnika?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE obejmuje także prawo do urlopu rocznego tudzież wypoczynkowego, jeżeli zgodnie z prawem krajowym takie prawo podmiotowe przysługuje na więcej niż 4 tygodnie?
- 3) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE obejmuje również prawa zwolnienia z obowiązku służby, które na podstawie prawa krajowego wynikają z nierównomiernego rozkładu czasu pracy i zostały oprócz urlopu rocznego tudzież wypoczynkowego przyznane jako wyrównanie za dni wolne?
- 4) Czy urzędnik, który przeszedł na emeryturę może opierać roszczenie o rekompensatę za urlop roczny, tudzież wypoczynkowy bezpośrednio o art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE, jeżeli z powodów zdrowotnych nie mógł on

wykonywać służby i dlatego nie był w stanie skorzystać z przysługującego mu urlopu w formie zwolnienia z obowiązku służby?

- 5) Czy takie roszczenie o rekompensatę może przynajmniej częściowo zostać podważone za pomocą ustanowionej w prawie krajowym wcześniejszej utraty prawa do urlopu?
- 6) Czy zakres ustanowionego w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE roszczenia o rekompensatę obejmuje tylko zagwarantowany w art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE minimalny okres urlopu, który wynosi 4 tygodnie czy też wspomniane roszczenie obejmuje również prawo do urlopu w szerszym zakresie, które przewidziane zostało w prawie krajowym? Czy do tego szerszego prawa do urlopu zaliczają się również prawa, które wynikają ze szczególnego rozkładu czasu pracy?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-362/10)

(2010/C 301/06)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: S. La Pergola i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do właściwej transpozycji art. 2, 3, 4, 6, 7, 8, 10 i 11 dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego (¹), Rzeczpospolita Polska uchybiła jej obowiązkom ciążącym na niej na mocy tychże przepisów dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem strony skarżącej Rzeczpospolita Polska nie przyjęła dotychczas środków krajowych dokonujących poprawnej transpozycji Dyrektywy 2003/98/WE do krajowego porządku prawnego. Notyfikowana Komisji ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej nie dotyczy ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego, gdyż nawet nie zawiera definicji „ponownego wykorzystania”. Już chociażby z tego powodu prawa i obowiązki wynikające z tej ustawy nie mogą stanowić poprawnej transpozycji dyrektywy 2003/98/WE.

(¹) Dz. U. L 345 s. 90; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 32 P. 701 - 707

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2010 r. — Republika Węgierska przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-364/10)

(2010/C 301/07)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Republika Węgierska (przedstawiciele: M. Fehér, E. Orgován)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zezwalając prezydentowi Republiki Węgierskiej László Sólymowi w dniu 21 sierpnia 2009 r. na wjazd na terytorium Republiki Słowackiej, Republika Słowacka uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (¹) (zwanej dalej „dyrektywą 2004/38”), i art. 18 ust. 1 WE;
- ponadto stwierdzenie, że reprezentowane również w chwili wniesienia skargi stanowisko Republiki Słowackiej, iż jest uprawniona na podstawie dyrektywy 2004/38 do zakazania

przedstawicielowi Republiki Węgierskiej, tj. jej prezydentowi, wjazdu na terytorium Republiki Słowackiej, narusza prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 3 ust. 2 TUE, a tym samym potwierdza, iż takie naruszenie może się powtórzyć;

- stwierdzenie, że Republika Słowacka nieprawidłowo zastosowała prawo Unii, kiedy organy państwowe nie pozwoliły prezydentowi László Sólymowi na wjazd na terytorium Republiki Słowackiej na podstawie dyrektywy 2004/38;
- w przypadku gdyby Trybunał wbrew stanowisku węgierskiemu, na którym opierają się powyższe żądania, stwierdził, że konkretny przepis prawa międzynarodowego może ograniczyć podmiotowy zakres zastosowania dyrektywy 2004/38 — z czym Republika Węgierska się nie zgadza — określić rodzaj i zakres zastosowania takich wyjątków;
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 21 sierpnia 2009 r. minister spraw zagranicznych Republiki Słowackiej powiadomił ministra spraw zagranicznych Republiki Węgierskiej notą ustną, że w związku z wizytą przeprowadzoną w tym samym dniu przez prezydenta Republiki Węgierskiej László Sólyoma właściwe organy Republiki Słowackiej postanowiły zakazać mu wjazdu na terytorium Republiki Słowackiej.

Rząd węgierski podnosi, że zakazując wjazdu prezydentowi László Sólymowi, Republika Słowacka naruszyła art. 18 WE oraz dyrektywę 2004/38. Republika Węgierska uważa, że indywidualne zachowanie prezydenta Republiki László Sólyoma ani ogólnie, ani w związku z konkretną wizytą nie stanowiło rzeczywistego, aktualnego i dostatecznie poważnego zagrożenia jednego z podstawowych interesów społecznych, które mogłoby stanowić powód podjęcia jakiegokolwiek środka ograniczającego. Rząd węgierski uważa, że nawet gdyby istniał taki powód uzasadniający środek ograniczający — z czym się nie zgadza — środek, którym w konkretnym przypadku zakazano wjazdu prezydentowi republiki, nie odpowiada wymogowi proporcjonalności i wykracza ponad zamierzony cel, który Republika Słowacka mogła osiągnąć również poprzez inne, mniej ograniczające środki.

Republika Słowacka nie zachowała również przepisów proceduralnych dyrektywy 2004/38, gdyż zakaz wjazdu prezydenta László Sólyoma nie został przyjęty na podstawie decyzji zgodnej z dyrektywą i nie został doręczony; decyzja o zakazie wjazdu została przekazana w nocie ustnej, nie zawierała jednak ani wystarczającego uzasadnienia, ani nie informowała do jakiego organu administracyjnego lub sądowego można wnieść środek prawny i w jakim terminie.